

NICOLE BOYLE RØDTNES

Star Girl

**Koncert eller
kirsebær**

Illustreret af Anita Sølv

★ ★
Alvilda
★

En knude i maven

Jeg står på scenen til Teen Galla. Bag mig pumper musikken ud. Min musik. Hele salen er fyldt. På balkonen sidder alle de store stjerner. På gulvet står de fans, der var så heldige at få billet. De holder deres mobiler op. Og de mange blitz blænder mig næsten.

”Star Girl! Star Girl!” råber de.
Det er mig, de råber på. Mig, der er
stjernen. Og det er det, jeg altid har drømt
om.

”Min drøm ... min drøm ... åh, min evige drøm.” De store højttalere sender sangen ud over mine fans. Mine læber bevæger sig, men mine tanker er et andet sted. Det her er den bedste aften i mit liv, og så alligevel ikke ...

”Tænk, hvis du kunne blive ... min drøm ... min drøm ...” Mine fans synger med. De kan teksten udenad. Og jeg danser i takt, som jeg har øvet. Men jeg tænker på Luna.

Hendes fest starter nu. Og jeg er der ikke. Selvom jeg lovede, at jeg ville være der. Og det værste er, at hun ikke engang ved, hvorfor jeg blev væk. For hun ved ikke, at jeg er Star Girl. Det er der ingen, der ved. Jeg tænker tilbage på den gang, det hele startede ...

Star Girl bliver skabt

Det er alt sammen min mormors skyld.
Eller ... det er hende, jeg skal takke. Det
kommer an på, hvordan man ser på det.
Min mormor sang opera som ung. Hun
var en stor stjerne. Nu er hun for længst
stoppet.

”Man bliver hurtigt for gammel,” siger
hun. ”Stemmen holder ikke evigt. Du skal
udnytte den, mens du har den, lille fugl.”

Min mormor kalder mig altid lille fugl.
Og hun siger, at jeg har en god stemme.
Eller hun kalder det en *stor* stemme, fordi
jeg både kan synge meget dybt og meget
lyst. Og så kan jeg synge helt rent.

Jeg er god til at ramme tonerne. Måske fordi min mormor altid har øvet med mig.

En dag optog jeg mig selv synge og lagde det på YouTube.

Der var ingen, der skulle vide, det var mig. Så jeg tog en maske på. Dem i klassen ville helt sikkert gøre grin med mig, hvis de vidste, det var mig. De har altid drillet mig.

Det er, fordi jeg har et moder-mærke på min ene kind. Det er grimt. Og det får mig til at se sær ud. Se dum ud. Det ligner en klat bræk. Det siger de andre i hvert fald.

Jeg troede ikke, at nogen ville se min sang. Der er vildt mange videoer på YouTube. Men der *var* nogen, der så den. Først var det bare et par stykker. Så kom der flere til. Og flere endnu. De skrev, jeg sang godt. Nogle få skrev også dumme ting. Men de fleste var søde.

Kort efter lagde jeg en ny video ud. Denne gang med en sang, jeg selv havde skrevet. Den hed *Min drøm*.

Og den var der endnu flere, der så. Og så begyndte de at dele min video. Og lige pludselig havde den over en million views. En dag fik jeg en mail fra et pladeselskab. De vil gerne udgive mine sange. Og sådan blev Star Girl skabt. Der er ingen, der ved, at Star Girl faktisk bare er mig. Nanna.

Jeg elsker at være Star Girl. Men jeg hader at lyve for mine venner. Og det var præcis, hvad jeg gjorde den dag, hvor det hele gik galt ...

